Розділ 2

Казі

За два тижні до того

На порозі з'явився Джейс — голий, немов почищений апельсин.

Я замилувалася, поки він ішов через усю кімнату підібрати з підлоги свої штани. Він почав натягувати їх, помітив, що я дивлюсь, і спинився.

— Можу це відкласти, якщо хочеш скористатися з мого вразливого становища.

Я розважливо підняла одну брову.

— Гадаю, на сьогодні з мене досить. Одягайся, *патрею*. На нас чекає довга дорога.

Джейс розчаровано насупився.

— Слухаюся.

Я знала, що насправді він і сам готовий їхати. Ми добре провели час, але подорож до Марабелли забрала час — ми не були в Торовому Дозорі вже понад два місяці. Джейс натягнув сорочку. Його шкіра досі парувала в прохолодній кімнаті. У ледь помітному серпанку мерехтіло витатуюване крило. Зупинившись на ночівлю, ми знайшли в покинутому особняку гаряче джерело. Тож минулого вечора та вранці відмокали

в ньому, змиваючи із себе кілометри дороги. І цю розкіш нам обом не хотілося полишати.

Поки Джейс одягався, я підійшла до вікна. Палац здебільшого лежав у руїнах, але й досі можна було помітити рештки його колишньої величі: мармурову підлогу з химерними блакитними візерунками, які ще трохи блищали де-не-де, високі колони й стелю із залишками фрески на пошкодженому тиньку: клапті хмар, коняче око й прекрасна, але безтілесна рука. Чи тут мешкав якийсь правитель Прадавніх? Може, сам Аарон Белленджер? Тутешня розкіш співала лебедину пісню.

Навколо були розкидані поруйновані господарські будівлі, які розтягнулися, здавалося, на кілька кілометрів. Вони не витримали падіння зір і випробування часом, і тепер ліси затягувати їх під землю ніжними смарагдовими пальцями. Навіть сам палац, збудований на краю високої скелі, хизувався зеленою короною з дерев і лозняку. Проте колись давно він, мабуть, був незрівнянно гарним і величним. Блукаючи цими залами, його власник, певно, думав, що так буде завжди.

Перед нашим від'їздом із Марабелли помічник короля Свен розпланував для нас північний маршрут уздовж Інфернатерра. Він позначив на мапі багато місць для ночівлі й навіть кілька гарячих джерел. Цей маршрут був трохи довшим, зате, як сказав Свен, ми менше потерпатимемо від негоди. Насувався сезон дощів, а Інфернатерр цілий рік слугував джерелом тепла. Ми добре просунулися за три тижні, і, якщо збережемо такий темп, доїдемо до Торового Дозору за кілька днів. Я бачила, як Джейс тішиться, що ми наближаємося до дому. Він був у захваті від змін, які збирався запровадити.

У нас був план. Джейс мав справи. Я також. І деякі з них ми збиралися робити разом. Хоч я і побоювалась, як мене приймуть Белленджери, здебільшого також тішилася з повер-

нення. Нарешті я могла визнати, що обожнюю Пащу Пекла. Місто стояло в мене перед очима так чітко, як того дня, коли я вперше в нього в'їхала. Ось тільки цього разу я не буду зайдою, яка шукає пригод. Пригода їхатиме пліч-о-пліч зі мною, а я буду її частиною та допомагатиму Торовому Дозору стати чимось більшим.

Увесь перший тиждень дороги ми тільки про це й розмовляли: обговорювали кордони нового крихітного королівства й переглядали правила торгівлі. Якщо хтось іще плекав надію захопити Арену й Пащу Пекла, цим сподіванням невдовзі прийде кінець — особливо враховуючи, що Альянс збирався офіційно визнати суверенність Торового Дозору. Він стане тринадцятим королівством. Або першим. Я всміхнулася, пригадуючи, як у відповідь на щедру пропозицію королеви Джейсові вистачило зухвалості наполягати на званні першого королівства.

Моя посередницька роль була не просто почесною посадою. Я залишалася рагтанкою і, що важливіше, досі підпорядковувалася королеві. Вона визначила мої обов'язки для сприяння зміні статусу Торового Дозору. Ще вона вважала, що присутність представниці потужного королівства стане вагомим чинником збереження стабільності під час перехідного періоду, і застерегла мене, що опір може виникнути там, де цього ніхто не очікує.

Королева доручила мені ще одну місію — вона мала стати пріоритетною після нашого приїзду в Торів Дозір. Я розповіла їй про те, що вихопилося в молодшого вченого в мить каяття: *«Вибачте... Знищте їх»*. Хоча ми вважали, що всі документи згоріли, та якщо залишалася бодай тінь сумніву, про це слід було подбати.

«Забери ті документи, Казиміро, і якщо не зможеш безпечно надіслати їх мені, знищ. Ми й гадки не маємо, які відомості прихопили із собою вчені, тікаючи після падіння комізара, і що розробили відтоді. Не можна допустити, щоб ці папери потрапили не до тих людей, інакше є ризик, що різанина повторитися, — а може, і щось гірше».

Гірше?

Гіршим за Велику битву могло бути тільки одне. Спустошення.

У ньому загинула більшість людства, а на земній поверхні досі залишалися шрами.

Я пообіцяла, що візьмуся до цієї справи в першу чергу.

Також королева попросила мене, якщо це можливо, надіслати їй книжку-дві з історії: *«Я хотіла б почитати більше про ці землі. Ґрейсон Белленджер був хоробрим ватажком. Такий юний, але сповнений рішучості захищати своїх опікуванців від стерв'ятників. Щоб урятувати світ, не завжди потрібна армія. Інколи достатньо однієї людини, яка не дасть злу перемогти. Мене надихають такі герої, як Ґрейсон і ті двадцять дві дитини»*.

Надихають королеву. Здавалося, вона не усвідомлює, що сама надихає більшість на континенті. Надихає мене. Ця жінка змусила поглянути на себе інакше. Побачила в мені людину, яка заслуговує на порятунок, попри лахміття та злодійське минуле. Вона надихала робити більше, ніж від мене очікували. Я наважилася повірити в себе, тому що спочатку в мене повірила королева. Навіть коли через мої дії весь наш загін загримів за ґрати, вона не махнула на мене рукою.

А тепер я знала, що вона розраховує на мене, і пишалася цим.

Я припускала, що Ґуннер уже знайшов загадкові папери й саме намагається розгадати їхні таємниці. Але, хоч як протестуватиме, він буде змушений передати їх мені. Якщо Бел-

ленджери не співпрацюватимуть, Альянс не визнає Торів Дозір королівством. У кожному разі я мала важелі впливу на Ґуннера. Ніщо не могло завадити мені виконати дану королеві обіцянку, а Торовому Дозору — домогтися визнання королівств. Про це мріяв не лише Джейс, а і я. Та й, може, папери поки відклали, адже Ґуннер зайнятий іншими справами, зокрема готується до повернення Джейса.

Джейс надіслав Ґуннеру звістку про те, що їде додому з добрими новинами. Більше він поки що не хотів розповідати. Хай би яким ентузіазмом сповнювала Джейса думка про те, що Торів Дозір нарешті визнають королівством, він хотів пояснити все особисто, щоб Ґуннер не вибовкав усім новини, які Джейс — і королева також — не були готові оприлюднити. Не згадав він і того, що з ним їду я. Це також потрібно було пояснити особисто, і короткої записки було недостатньо. Утім, тепер Джейсова сім'я принаймні знала, що він живий-здоровий і прямує додому.

Це повідомлення мало потрапити до Белленджерів тим самим обхідним контрабандним шляхом, як і всі інші: за допомогою валспрі через парсусське поштове бюро, де Белленджери мали свою людину. Почувши про таке, королева здійняла брови, і Джейс пообіцяв, що це маленьке порушення також виправлять. Звісно, як нове королівство, вони скоро отримають власних навчених валспрі й тоді більше не матимуть потреби позичати чужих птахів. Король сказав, що наглядач із птахами вирушить до Торового Дозору вже за кілька місяців.

Я почула шаркання кроків на брудній мармуровій підлозі, а тоді відчула, як Джейс притиснувся до моєї спини. Від нього досі пашіло теплом джерела. Він поклав руки мені на плечі та притиснувся міцніше.

— На що дивишся? — запитав.

— На цю красу. На те, що ми втратили. На нас.

— Нас?

— Ці останні тижні були...

Не змогла договорити, проте знала, що в цих проведених разом тижнях було щось, що я не хотіла втрачати, щось чисте, мало не священне. Між нами не стояло жодних перешкод. Я боялася, що це зміниться.

— Знаю, Казі. Розумію тебе, як ніхто, — Джейс відкинув пасмо мого волосся й поцілував у шию. — Але це не кінець. Це лише початок. Обіцяю. Після всього, що ми пережили, ніщо не може нас розлучити. Боюся, тепер ти мене не позбудешся.

Я заплющила очі, насолоджуючись його запахом, кожним його дотиком і словом. *Обіцяю.*

У наших стосунках стався поворот, який я вважала неможливим.

Лише тепер я зрозуміла, яким нестерпним тягарем були таємниці. Ніколи не знаєш, як вони тебе обтяжують, поки не позбудешся їх. Останні тижні осяювало запаморочливе світло правди.

Ми вільно розповідали про все, вже не добираючи слів. Хоч як багато, здавалось, я знала про Джейса, за ці тижні дізналася значно більше: кожнісіньку з тих подробиць, які сформували його, — від повсякденних до болісних. Я дізналася більше про його вразливість, коли слухала, яке сум'яття вирувало в душі Джейса в останні дні життя його батька, між іншим, і через нові обов'язки, котрі зненацька впали на його плечі. Джейс думав, що минуть роки й роки, перш ніж тягар титулу *патрея* ляже на його плечі, аж раптом у дев'ятнадцять усі важливі рішення стали залежати від нього.

Він розповів мені таємницю, якої ніхто не знав: про свою сестру Сильві та її останнє прохання; про почуття провини

через те, що відмовив їй, не бажаючи вірити в те, що Сильві вже знала: вона помирає. Хоча відтоді минуло вже чотири роки, рана й досі не загоїлась, і коли Джейс розповідав мені про це, його голос тремтів. Його зізнання змусили мене краще зрозуміти себе: незворотність вибору, який мусиш зробити в поспіху; жалі, заховані глибоко в душі, про те, що можна було б вчинити інакше, якби тільки ми мали ще один шанс, якби тільки могли відмотати час, немов клубок пряжі, та сплести з нього щось зовсім інше. *Біжи, Казі, схопи палицю. Удар його в пах, розбий йому ніс, влупи по шиї.* Чому я цього не зробила? Це могло б усе змінити. Проте материн наказ був чітким. *Не ворушись. Мовчи.*

Для Джейса проблема була в іншому: він не послухав. Він не міг забути останнього погляду Сильві, який вона кинула на брата, перш ніж назавжди заплющити залиті сльозами очі. Джейс вагався, але все ж таки поділився зі мною чи не найтемнішим своїм секретом: як він украв її тіло зі склепу й перепоховав біля підніжжя Брединих Сліз у горах Моро. У Пащі Пекла, та й у всій Ейсландії, паплюжити могилу вважалося блюзнірством, злочином, за який карали на горло. Навіть Джейсова сім'я не знала, що він вчинив. Я намагалась уявити, як він мучився, їдучи гірською стежкою вночі сам-один, лише з її загорнутим у саван тілом, перекинутим через сідло.

Іншими таємницями було важче ділитися — вони спливали на поверхню поступово, адже деякі були поховані так глибоко, що від них залишився тільки тупий біль, який ми навчились ігнорувати. Ми допомагали одне одному витягти ці таємниці на світло. *«Як ти вижила, Казі? Сама?»* Джейс мав на увазі не те, як я знаходила їжу та одяг, — про це я вже йому розповідала. Він запитував про повсякденну самотність, життя без жодної близької душі. Для Джейса це було немислимо. Я не мала відповіді, бо й сама не знала до ладу. Бували дні, коли здавалося, що від мене залишилася сама голодна тінь, яка от-от зникне — і ніхто не помітить. Може, ця думка й допомагала мені так легко уникати покарання.

Хоча наша відвертість була для мене п'янким еліксиром, якого хотілося ще й ще, що ближче ми підходили до Торового Дозору, то більше я відчувала тягар нових таємниць, що насувалися на мене. Я непокоїлася через Джейсову сім'ю, але не хотіла ділитися цими страхами, адже знала, що він від них відмахнеться. Зрештою, він був головою сім'ї, *патреєм*. Вони його послухають. Але чи справді один наказ може вгамувати ненависть? А вони ненавиділи мене до глибини душі. Ця ненависть пожирала їхні серця.

«Я вийму тобі очі по одному й згодую псам».

Ось у яку «сім'ю» я поверталася. Мене турбували не лише погрози Прії, а й зламана довіра: я не була впевнена, чи можна її відновити, навіть заради Джейса. Бачила, як осунулось обличчя Верлін, коли я приставила ніж до горла її сина. Я назавжди залишуся для них дівчиною, яка вдерлася в їхній дім, збрехала й викрала те, що належало їм.

Напевно, ці події заплямували навіть милу безневинність Лідії та Неша. Неможливо приховати від них, куди зник Джейс. А ще те, як Ґуннер жорстоко дражнив мене, знаючи, що Зейн зробив із *моєю* сім'єю. Мені було байдуже, що він Джейсів брат. За ці кілька тижнів моя ненависть до нього не ослабла. Я не могла вдавати, що забула ту ніч, так само як і всі вони.

— Я знаю, як багато для тебе важить сім'я, Джейсе. Не хочу, щоб ти опинився між двох вогнів і мусив обирати, за кого ти.

— Казі, тепер *ти* моя сім'я. Немає тут ніякого вибору. Ти пов'язана зі мною назавжди. Розумієш? І вони теж. Це й означає сім'я. Повір, вони відтануть. Вони встигли тебе полюбити.